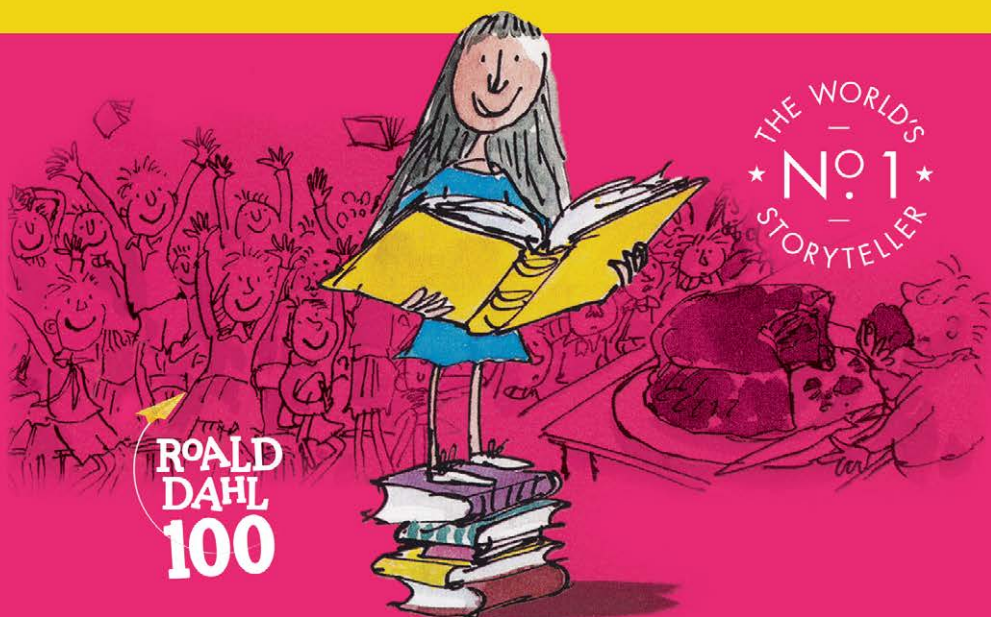

ROALD DAHL

Рoалд Дал

Матилда

THE WORLD'S
—
Nº 1
—
STORYTELLER

ROALD
DAHL
100

enthusiast

Иллюстрации Куентин Блейк

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ:

Матилда

Майкъл

Госпожица
Хъни

Господин
и госпожа
Уърмуд

Брус
Богтротър

Аманда
Трип

Госпожица
Трънчбъл

Roald Dahl
Matilda

Text copyright © Roald Dahl Nominee Ltd., 1988
Illustrations copyright © Quentin Blake, 1988
All rights reserved

Роалд Дал
Матилда

- © Анелия Янева, преводач, 2004, 2016
- © Куентин Блейк, илюстрации, 1988
- © Куентин Блейк, художник на корицата, 1988
- © Издателство „Ентусиаст“, 2016

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.
ISBN 978-619-164-228-1

ROALD DAHL

Роалд Дал

Матилда

Превела от английски
Анелия Янева

Илюстрации
Куентин Блейк

enthusiast

София, 2016

Съдържание

Читателката	7
Господин Уърмуд, великият автотърговец	22
Шапката и универсалното лепило	30
Привидението	38
Урок по смятане	49
Платиненорусият мъж	56
Госпожица Хъни	66
Трънчбъл	82
Родителите	90
Хвърляне на чук	101
Брус Богтротър и тортата	117
Лаванда	134
Седмичното изпитване	141
Първото чудо	159
Второто чудо	170
Къщичката на госпожица Хъни	177
Историята на госпожица Хъни	193
Имената	206
Тренировките	210
Третото чудо	215
Нов дом	227

Читателката

Чудна работа са родителите. Даже ако тяхното чедо е най-противният малък навлек, за когото ви идва наум, те пак продължават да мислят, че той или тя е същинско чудо на чудесата.

Някои бащи и майки стигат дори още по-далеч. Те са така заслепени от обожание, че накрая започват да откриват в отрочето си чертите на истински гений.

Е, в края на краищата, в това няма нищо чак толкова лошо. Просто така е устроен светът. Но когато такива родителите започнат да убеждават и *нас* в съвършенствата на техните противни изчадия, тогава не ни остава нищо друго, освен да закрещим с пълно гърло: „Дайте бързо леген, че ще повръщаме!“

От дрънканиците на такива възгордели се родители страдат най-вече учителите, но те обикновено намират начин да си го върнат тъпкано, когато дойде време за оценките в края на срока. Ако бях учител, щях да измисля някои наистина унищожителни характеристики за децицата на такива заслепени родители. „Вашият син Максимилиан, бих написал аз, е същински глупак. Искрено се надявам да имате някакъв семеен бизнес, за да го уредите с връзки, когато завърши училище, защото иначе със сигурност никъде не биха го взели на работа.“ Ако пък този ден съм настроен поетично, бих написал ето това: „Невероятно, но факт – слуховите органи на шурците са разположени от двете страни на корема им. А ако се съди по това, какво е научила през този срок дъщеря ви Ванеса, то излиза, че тя изобщо е лишена от слух.“

Даже бих могъл да се разровя още по-надълбоко в естествознанието и да отсъдя: „Цикадата прекарва шест години под формата на ларва под земята и не повече от шест дни като свободно същество на въздух и слънце. Синът ви Уилфред прекара последните шест години като ларва в училището и ние все още го очакваме да излезе от пашкула си.“ А някое особено дразнещо малко момиченце може да ме принуди да напиша ето това: „Фиона притежава студената красота на айсберг, но за разлика от него тя не крие абсолютно нищо под повърхността.“ Вярвам, че много

бих се забавлявал да пиша характеристиките на малките паразити от класа в края на срока. Но стига по този въпрос. Сега трябва да продължим нататък.

Случва се обаче понякога човек да попадне и на родители, които са точно противоположния случай

и изобщо не се интересуват от децата си – те, разбира се, са къде-къде по-опасни от ония, които са се възгордели без причина заради своите отрочета. Господин и госпожа Уърмуд бяха точно такива родители. Те имаха син на име Майкъл и дъщеря, наречена

Матилда, и гледаха на Матилда ни повече, ни по-малко като на трънче в петата. Трънчето в петата е нещо, което трябва да изтърпиш известно време, докато най-накрая не го изтръгнеш с рязко движение и не го хвърлиш настрана. Господин и госпожа Уърмуд с голямо нетърпение очакваха мига да се отърват от дъщеря си и да я запратят надалече, за предпочитане чак в съседния окръг или дори още по-нататък.

Достатъчно неприятно е родителите да се държат с обикновените си деца сякаш те са трън в петата им или забрал палец, но още по-лошо е, когато те се отнасят така със своите *не*-обикновени деца, като под това определение разбирам особено чувствителни и много надарени. Матилда притежаваше и двете качества, а освен това имаше бляскав ум. Тя беше толкова схватлива и усвояваше всичко така бързо, че тази нейна способност би трябвало да извади очите дори на плиткоумни родители, каквито бяха нейните. Но и господин Уърмуд, и госпожа Уърмуд бяха толкова тъпи и така погълнати от собственения си глупав и дребнав животец, че не откриваха нищо кой знае колко особено у дъщеря си. Честно казано, те едва ли щяха да я забележат дори ако се повлечеше по корем със счупен крак из къщи.

Майкъл, братът на Матилда, си беше съвсем нормално момче, но заради дарбите на сестра му, както вече споменах, всеки би опулил очи. На *година и половина* говорът ѝ беше съвършен и тя знаеше толкова думи, колкото и повечето възрастни. Нейните родители обаче, вместо да я похвалят и поощрят, я наричаха досадно кречетало и всеки път я срязваха, че малките момиченца трябва да се виждат, но не и да се чуват.

Когато стана на *три*, Матилда сама се научи да чете, докато разглеждаше вестниците и списанията. На *четири години* тя вече четеше бързо и гладко и съвсем естествено започна да копнее за книги. Но единствената книга в този просветен дом бе нещо от рода на „Как да стотвим набързо“ и принадлежеше на майка ѝ, а когато я прочете от кора до кора и научи всички рецепти наизуст, момиченцето реши да си намери нещо по-интересно.

– Татенце – каза то един ден, – как мислиш, дали е възможно да ми купиш книга?

— Книга ли? — отвърна бащата. — Че за какво ти е тая пуста книга?

— За да чета, татенце.

— Че какво му е на телевизора ни, за бога? Имаме си чуден телевизор с дванайсетинчов екран, а ти искаш някаква си книга! Май тръгваш по лош път, момичето ми!

Почти всеки следобед през седмицата Матилда оставаше сама вкъщи. Брат ѝ (пет години по-голям от нея) отиваше на училище. Баща ѝ заминаваше на работа, а майка ѝ играеше бинго в едно градче на осем мили от тях. Госпожа Уърмуд беше пристрастена към бингото и ходеше да играе пет дни в седмицата. Същия следобед, когато бащата отказа да ѝ купи книга, Матилда съвсем самичка пое към библиотеката в тяхното селце. Щом пристигна, тя се представи на библиотекарката госпожа Фелпс. После попита дали може да поседи известно време в библиотеката и да почете някоя книга. Госпожа Фелпс, леко стъписана от идването на толкова мъничко момиченце, непридружено от родители, въпреки това ѝ отговори, че е добре дошла.

Роалд Дал
МАТИЛДА

Превод от английски *Анелия Янева*

Редактор *Велислава Вълканова*

Коректор *Людмила Стефанова*

Илюстрации *Куентин Блейк*

Предпечат *Митко Ганев*

Английска. Трето издание

Формат 84×108/32

Печатни коли 15

ISBN 978-619-164-228-1

Издава **Enthusiast**

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Печат „Хеликс Прес“ ЕООД

Представяме
ви:

Матилда

и госпожица
Хън

enthusiast

www.enthusiast.bg
www.roalddahl.com

Цена 10 лв.

Отвратително

Малка измамница

Глушава хлапачка

Лъжкия

Измамник

Матилда

Матилда е мило, надарено момиченце, с необикновени способности, но родителите ѝ я смятат за нетърпима. Тя очаква в училище да е различно, само че там се изправя пред госпожица Трънчбъл – ужасната директорка, която изпитва ненавист към децата. Когато Трънчбъл я напада, Матилда неочаквано открива у себе си забележителна сила, с която да отвърне на удара. За да си получи заслуженото госпожица Трънчбъл, е необходим гений, свръхчовек. И Матилда може да се окаже точно този герой.

Благодарим ти! С купуването на тази книга ти помагаш на едно дете. 10% от всички приходи на Ролд Дал се даряват за благотворителни инициативи. За повече информация прочетете в книгата.